

Arrest

nr. 289 426 van 26 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 juli 2021 en 28 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, tot de Dom bevolkingsgroep te behoren en een soennitisch moslim te zijn. U bent geboren op (...) 1988. U bent ingeschreven in het bevolkingsregister van Homs,

maar u hebt vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Syrië in het dorp Arab al-Shati in de provincie Tartus gewoond.

U bent ongeschoold. U hebt verschillende jobs gedaan. Zo hebt u onder meer groente rondgedragen in bakken en hebt u gewerkt in de bouwsector en in restaurants.

In april, mei of juni 2011 bent u naar Libanon gevlucht vanwege de oorlog. U bent illegaal de grens overgestoken en hebt zich gevestigd in Tripoli. U bent niet meer teruggekeerd naar Syrië.

Op 21 december 2011 bent u in Libanon religieus gehuwd met F. K. (CG (...)).

In 2014 of 2015 bent u alleen naar Mauritanië gevlogen, waar u drie à vier maanden bent gebleven. Daarna bent u naar Turkije gevlogen, waar u ongeveer vijf maanden hebt doorgebracht. Uw echtgenote was toen in Turkije en jullie zijn daarna samen naar Mauritanië gevlogen, waar u dit keer ongeveer drie maanden bent gebleven. Dan bent u via de woestijn van Mali en Algerije naar Marokko gegaan en van daaruit illegaal naar de Spaanse exclave Melilla. Op 17 september 2016 is uw dochter A. in Melilla geboren. Op een gegeven moment bent u naar Frankrijk gegaan en in 2017 zijn u en F. K. F feitelijk gescheiden. In 2018 hebt u zich naar België begeven en op 14 november 2019 dient u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties. Uw ex-partner F. K. verblijft ook in België maar u hebt enkel nog contact met haar om uw dochter te zien.

Bij een terugkeer naar Syrië vreest u te sterven vanwege de oorlog.

Ter staving van uw verzoek legt u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw originele Syrische papsoort neer, dat u intussen bent kwijt geraakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle elementen in uw dossier dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u naar Libanon bent gevlucht in april, mei of juni 2011 vanwege de oorlog in Syrië. U stelt dat de politie uw wijk was binnengekomen en had geschoten en dat u daarom bent gevlucht. U gevraagd of er behalve de oorlog nog andere redenen zijn waarom u niet kunt terugkeren Syrië, stelt u van niet (CGVS I, pp. 16-17). U verklaart dat u nooit problemen hebt gekend met de Syrische autoriteiten, behalve toen u als kind één of twee keer werd opgepakt wanneer u aan het spelen was. U stelt expliciet dat u toen nog jong was en dat u als volwassene nooit problemen hebt gekend met de Syrische autoriteiten (CGVS II, pp. 10-11). Voortgaande op deze verklaringen en rekening houdend met uw profiel en achtergrond is het niet aannemelijk dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Syrië. U brengt geen elementen naar voor die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie. U maakt immers enkel melding van de algemene veiligheidssituatie in Syrië. U hebt geen aanwijzingen dat u persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van art. 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Voor zover u aanhaalt dat u uw verplichte militaire dienst niet wenst te vervullen, dient vastgesteld dat u er doorheen beide gehoren niet in geslaagd bent om een zicht te bieden op uw individuele situatie betreffende uw militaire dienstplicht. Uw verklaringen hierover zijn immers dermate vaag en oppervlakkig en bovendien tegenstrijdig met de algemene landeninformatie dat het CGVS niet in staat is om uw persoonlijke situatie dienaangaande in te schatten en dit element te beoordelen. Zo stelt u dat u nooit een militair boekje hebt gehad. Dit is bevreemdend, daar u ruim 22 jaar oud was toen u Syrië verliet en uit de algemene landeninformatie blijkt dat de Syrische militaire wet bepaalt dat wanneer een jongeman de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, hij tijdens de eerstvolgende ronde wordt opgeroepen zich te melden voor zijn dienstplicht. In de regel melden dienstplichtigen zich bij het kantoor in de plaats waar zij in de burgerlijke stand staan ingeschreven. In principe zijn alle Syrische mannen tussen 18 en 42 jaar verplicht in militaire dienst te gaan voor een periode van 18 tot 21 maanden, afhankelijk van hun opleidingsniveau. U gevraagd naar de redenen waarom u op uw achttiende geen militair boekje hebt verkregen, stelt u het niet te weten en stelt u simpelweg dat u uw militair boekje niet hebt afgehaald. U gevraagd waarom u het niet hebt afgehaald, stelt u geen antwoord te hebben op deze vraag (CGVS II, pp. 3-4). Uw vage verklaringen kunnen in zijn geheel niet overtuigen. Uw blote bewering dat u normaliter op uw vijftiende

een identiteitskaart had moeten aanvragen maar dat u hebt nagelaten om dit te doen omdat u schrik had dat u daarna uw militair boekje zou moeten afhaken en zou worden gemobiliseerd voor uw militaire dienstplicht, is evenzeer merkwaardig. Wanneer u er immers op wordt gewezen dat er op uw achttiende nog geen sprake was van een conflict in Syrië, en zich aldus de vraag stelt waarom u toen uw militaire dienstplicht niet wou volbrengen, antwoordt u dat er geen specifieke reden is waarom u niet naar het leger wou (CGVS II, pp. 4-5). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien dient vastgesteld dat het door u neergelegde paspoort (geldig van 11.08.2014 tot 10.08.2020) zes jaar geldig is, en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uit landeninformatie blijkt immers dat paspoorten die werden uitgegeven in Syrië gewoonlijk zes jaar geldig zijn maar dat mannen die hun militaire dienstplicht nog moeten vervullen een paspoort krijgen voor de duur van maximum twee jaar. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat het aan het CGVS is om dit te interpreteren (CGVS II, p. 5). In dit verband wil het CGVS benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot deze elementen. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals blijkt uit het voorgaande, komt u echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op u rust. Het CGVS benadrukt dat u hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat u door uw houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar uw individuele situatie betreffende uw militaire dienstplicht en een eventuele gegronde vrees voor vervolging die u mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat u mogelijk zou lopen.

Daarnaast dient vastgesteld dat uw verklaringen over uw illegaal vertrek uit Syrië evenmin kunnen overtuigen. U wordt verschillende keren uitgenodigd om zo concreet en gedetailleerd mogelijk uit te leggen hoe u erin bent geslaagd om illegaal de grens over te steken, maar uw verklaringen blijven dusdanig aan de vlakte dat zij afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Zo stelt u dat u op 5 à 10 kilometer van de grens woonde waardoor u de regio goed kende en dat de grenswachters u daar ook kenden. U verschillende keren gevraagd om te verduidelijken hoe u er precies in geslaagd bent om illegaal de oversteek te maken, herhaalt u dat u de grens kent en voegt u eraan toe dat u via de achterzijde bent gegaan. U gevraagd hoe komt dat de grenswachters u niet hebben opgemerkt, dient u het antwoord schuldig te blijven. U gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om niet te worden gezien, stelt u dat u niets gedaan hebt en herhaalt u dat u het grensgebied heel goed kent. U daarop gevraagd wat u hebt gedaan om niet opgemerkt te worden aan de Libanese kant van de grens, stelt u dat u niets gedaan heeft (CGVS II, pp. 5-6). Deze antwoorden zijn dusdanig algemeen en vaag en wekken de indruk dat u niet de waarheid wilt zeggen over uw reisweg.

Verder dient vastgesteld dat u in de loop van 2018 in België bent toegekomen en dat u pas in november 2019 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend. U gevraagd naar de reden waarom u zolang hebt gewacht, stelt u dat u eigenlijk geen asiel wou aanvragen. U stelt dat u wou terugkeren naar Marokko vanwege uw relatieproblemen, maar dat uw ouders u hebben overtuigd om toch een verzoek in te dienen (CGVS, p. 9). Het hoeft geen betoog dat dit bezwaarlijk ernstig te noemen is en dat uw houding afbreuk aan uw nood aan bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Het door u neergelegde paspoort doet aan deze appreciatie geen afbreuk daar dit document louter een indicatie is van uw identiteit en dit staat hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Syrië wordt de EASO Country Guidance: Syria van september 2020 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2020.pdf) en het EASO COI Report: Syria - Security situation van juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_security_situation_20210714.pdf) in

rekening genomen. In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Syrië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Syrië. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country Guidance: Syria (september 2020), beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2020.pdf; EASO COI Report: Syria - Security situation (juli 2021), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_syria_security_situation_20210714.pdf en Algemeen Ambtsbericht Syrië (juni 2021), beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/06/14/algemeenambtsbericht-syrie-juni-2021>), blijkt dat het grondgebied van Syrië anno 2020 kan opgedeeld worden in vijf geografische zones, met name: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, dat de steun krijgt van Rusland en Iran; (ii) een gebied in het noordwesten dat onder de controle van Turkije en met Turkije geaffilieerde Syrische rebellen staat; (iii) een gebied in het noordoosten van het land dat met Westerse steun onder controle staat van de Koerdische PYD/SDF; (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land; en (v) het woestijngebied rond de grensovergang te Tanf in het oosten van Syrië, dat onder controle staat van de Verenigde Staten en een Syrische rebellenmilitie.

Verder slaagde het Syrische leger er (dankzij de militaire steun van Rusland en Iran) de afgelopen jaren in, aanzienlijke delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadisten. In de eerste helft van 2018 hadden de Syrische autoriteiten het door de rebellen bezette gebied in de voormalige de-escalatiezones in het noorden van de provincie Homs en het oosten van Damascus heroverd. In juni 2018 lanceerden pro-regeringstroepen de Operatie Basalt met als doel het heroveren van het zuiden van Syrië op de gewapende groeperingen van het Zuidelijk Front. Door deze operatie herkreeg het Syrische regime in juli 2018 de volledige controle langs de grens met Jordanië en langs de bestandslijn met Israël. In maart 2021 controleerde de regering in Damascus het grootste deel van Syrië, met name de provincies Damascus, Rif Damascus, Quneitra, Dara'a, Suweida, en Tartus, het overgrote deel van de provincies Homs, Hama en Latakia, een aanzienlijk stuk van de provincie Aleppo, en het zuidelijke deel van de provincies Raqqa en Deir ez-Zor. Het regime controleert ook de grootste stedelijke centra in Syrië, zoals Damascus, Aleppo, Homs, Hama, Latakia en Deir ez-Zor. Het conflict heeft evenwel de rol, de reikwijdte en de institutionele capaciteit van de staat in de door de regering gecontroleerde gebieden aanzienlijk aangetast. De Syrische regering heeft de feitelijke controle over de politie, de veiligheidsdiensten en het leger, maar buitenlandse actoren en pro-regimemilities oefenen een aanzienlijke invloed uit op bepaalde delen van het grondgebied, die nominaal onder controle van de regering staan.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal militaire confrontaties in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen, en dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Syrië regionaal erg verschillend is. Omwille van deze sterk regionale verschillen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Syrië, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Tartus en in de provincie Homs beoordeeld te worden.

De provincie Tartus ligt in het westen van het land. De provincie is van strategisch belang. Twee van de drie mediterrane handelshavens van het land (Tartus en Baniyas) zijn er gevestigd en de haven van Tartus werd door Rusland uitgekozen om er een permanente marinebasis te vestigen. De provincie is ook een vrije investeringszone voor buitenlandse investeerders, voornamelijk uit Iran en Rusland. De provincie telt ongeveer 930.000 inwoners, waarvan de overgrote meerderheid alawieten zijn.

Sinds het begin van het conflict in 2011 is de provincie Tartus grotendeels onder controle van de Syrische regering gebleven en heeft geen grote aanvallen gekend, met uitzondering van enkele kamikaze-explosies op 1 januari 2017. De provincie heeft geen grote schade ondervonden als gevolg van de oorlog en de haven van Tartus is nog steeds operationeel. Het regime van Bashar Al-Assad controleert de hele provincie.

Wat actoren op het terrein betreft, is Rusland, naast de Syrische veiligheidstroepen en de hiermee verbonden milities (die meer aanwezig zijn in de rurale gebieden), militair sterk aanwezig in Tartus. ER zijn ook verscheidene aan Iran gelieerde beveiligingsfirma's en Iraanse milities aanwezig. In de provincie Tartus is echter geen enkele gewapende groep aanwezig die zich tegen de regering verzet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Tartus in vergelijking met de andere provincies als een veilig gebied kan worden beschouwd. Voorts blijkt dat er zich tijdens de verslagperiode geen grote veiligheidsincidenten hebben voorgedaan in de stad Tartus. Volgens het Armed Conflict Location and Event Data Project (ACLED) heeft de provincie tussen 1 januari 2020 en 31 maart 2021 geen militaire operaties of gewapende conflicten gekend. Tijdens deze periode werd slechts één veiligheidsincident gemeld, dat als een gewelddadig incident tegen burgers werd geklasseerd. Alus dient besloten te worden dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Tartus over het geheel genomen zeer laag is in verhouding tot het aantal inwoners, waardoor Tartus de minst getroffen provincie van het land is.

Het beperkte geweld in de provincie is bovendien voornamelijk doelgericht van aard, waarbij leden van de veiligheidsdiensten, personen die banden hebben met of tegen het regime zijn, of militaire doelwitten gevisieerd worden.

Het aantal burgerslachtoffers in de provincie is in 2020 bijna nul. Volgens de ene bron vielen er geen slachtoffers, terwijl een andere bron hun aantal op drie schat. De bronnen zijn het erover eens dat er in de eerste drie maanden van 2021 geen burgerslachtoffers vielen.

Tenslotte blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in de andere gebieden zijn ontvlucht.

De provincie Tartus werd in de EASO Guidance Note van september 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou zijn. Met andere woorden, de provincie Tartus is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoeker dient derhalve individuele elementen in die zin aan te brengen. In het kader van de beoordelingsmarge waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenvermelde vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat, hoewel de provincie Tartus willekeurig geweld kent, er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in september 2020 zodanig is geëvolueerd dat een burger die terugkeert naar die provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voor wat betreft de provincie Homs, dient opgemerkt dat deze provincie in het centrum van het land ligt en in het oosten aan Irak en Jordanië grenst en in het westen aan Libanon. De provincie telt meer dan 1,4 miljoen inwoners. De olie-, gas- en fosfaatwinning trekt Russische bedrijven aan.

De stad Homs is één van de steden die het zwaarst door het conflict is getroffen. Sinds het begin van de oorlog vonden er gewelddadige confrontaties plaats tussen regeringstroepen en rebellengroepen. In mei 2018 heeft het Syrische leger de laatste rebellen uit de provincie verdreven. In 2021 controleert het regime van Bashar al-Assad de hele provincie, met uitzondering van de regio Al-Tanf, die in handen is van de Amerikanen en van georganiseerde gewapende niet-overheidsgroepen, en delen die in handen zijn van Islamitische Staat (IS) in de Badiyawoestijn.

Wat de actoren op het terrein betreft, opereren in de provincie, naast het Syrische leger en andere veiligheidstroepen, verschillende regeringsgezinde milities met steun van Iran, Rusland of Libanon, zoals Hezbollah. Iran en Rusland zijn er ook militair sterk aanwezig. Amerikaanse troepen controleren het Tanf-gebied in de woestijn van Homs. Ten slotte controleert IS verschillende kleine delen van het grondgebied in de Badiyawoestijn (district Tadmoer), van waaruit aanvallen worden uitgevoerd op de troepen van het Bashar-al-Assadregime.

Volgens cijfers van het Armed Conflict Location and Event Data Project (ACLED) werden er tussen 1 januari 2020 en 31 maart 2021 147 veiligheidsincidenten gemeld in de provincie. Meer dan de helft daarvan vond plaats in het district Tadmoer (64%). De gemelde incidenten omvatten voornamelijk doelgerichte aanvallen zoals bomaanslagen of luchtaanvallen op vertegenwoordigers van de ordetroepen of militaire doelen.

In de loop van 2020 voerde IS in het oosten van de provincie verschillende doelgerichte aanvallen uit die onder andere gericht waren op olie-infrastructuren en de regeringstroepen. Tussen 1 juni 2019 en 2 augustus 2020 vonden in de provincie Homs 41 incidenten plaats waarbij IS was betrokken, voornamelijk rond de stad Al-Soukhna, die van strategisch belang is wegens de snelweg M20, die de enige bevoorradingslijn is voor de regeringstroepen die in Deir ez-Zor worden ingezet. Als reactie op deze toename van het aantal aanvallen door IS versterkte het regime zijn aanwezigheid in het gebied. In de

tweede helft van 2020 en het begin van 2021 voerden het Syrische leger en de Russische luchtmacht luchtaanvallen uit op de stellingen van IS in de Badiya-woestijn.

In het oosten van de provincie werden eind 2020 nog gewapende aanvallen van door Iran gesteunde milities gemeld, waarbij burgerslachtoffers vielen, terwijl in het noorden van de provincie voornamelijk doelgerichte aanvallen op regeringsstellingen, alsook op Russische en Iraanse stellingen werden uitgevoerd.

Het aantal burgerslachtoffers in de provincie is echter relatief laag gebleven in vergelijking met de totale bevolking, variërend van 15 tot 44 naargelang van de bron voor het jaar 2020 en van 9 tot 10 voor de eerste drie maanden van 2021.

Ten slotte blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchtten. Veel burgers die de provincie waren ontvlucht, keerden ook terug.

De provincie Homs werd in de EASO Guidance Note van september 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van "persoonlijke omstandigheden" vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Homs is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Homs willekeurig geweld kent maar dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in september 2020 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincies Tartus en Homs in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tartus en Homs. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending aanvoert van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Na een uiterst summiere theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat het CGVS zich beroept op landeninformatie die ruim zes maanden oud is om te stellen dat de situatie in Syrië voldoende veilig zou zijn zodat verzoeker zou kunnen terugkeren zonder gevaar voor zijn leven. Verzoeker stelt recente landeninformatie toe te voegen die volgens hem aantoonde dat de situatie in Syrië allesbehalve veilig is en er bovendien een humanitaire crisis woedt.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende rapporten toe:

- "SYRIA – Amid Stalemate, Acute Suffering in Syria, Special Envoy Tells Security Council Political Solution 'Only Way Out'" van 25 februari 2022;

- "SYRIA – As Humanitarian Situation Worsens, Emergency Relief Coordinator Tells Security Council 'Failure Each Year Cannot Be Our Strategy'" van 27 januari 2022.

2.2.2. Op 9 november 2022 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EASO, "Country Guidance: Syria" van november 2021, met verwijzing naar de weblink;
- EUAA, "COI Report: Syria - Security situation" van september 2022, met verwijzing naar de weblink;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen ambtsbericht Syrië" van mei 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update VI" van maart 2021, met verwijzing naar de weblink;
- "COI Focus – Syrië, Documentenfraude" van 23 november 2016, die afzonderlijk wordt toegevoegd.

2.2.3. Op 7 maart 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Country Guidance: Syria" van februari 2023, met verwijzing naar de weblink;
- EUAA, "COI Report: Syria – Security Situation" van september 2022, met verwijzing naar de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Waar verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers beschermingsverzoek is gesteund op de oorlogssituatie in Syrië.

De Raad besluit na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen persoonlijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

Vooreerst wordt opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij bij terugkeer de algemene veiligheidssituatie, namelijk de oorlog, vreest. Hierbij dient samen met de commissaris-generaal te worden aangestipt dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat behalve de oorlog geen andere redenen voorhanden zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Syrië (eerste persoonlijk onderhoud, p. 14) en verder uitdrukkelijk aangaf als volwassene nooit problemen met de autoriteiten te hebben gekend in Syrië (tweede persoonlijk onderhoud, p. 11). Er wordt in de bestreden beslissing met reden geoordeeld dat voortgaand op deze verklaringen en rekening houdend met verzoekers profiel en achtergrond het niet aannemelijk is dat hij wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of een politieke overtuiging actueel persoonlijk zou worden vervolgd in Syrië. De Raad treedt het oordeel bij dat verzoeker geen elementen naar voor brengt die getuigen van een gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Door louter de algemene veiligheidssituatie in Syrië aan te halen en in het verzoekschrift zonder enige concrete aanwijzingen nogmaals te benadrukken dat hij persoonlijk wordt geïdendeert maakt verzoeker geen vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad beklemtoont in dit verband dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen bijgevolg niet volstaan.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden het volgende overwogen:

“Voor zover u aanhaalt dat u uw verplichte militaire dienst niet wenst te vervullen, dient vastgesteld dat u er doorheen beide gehoren niet in geslaagd bent om een zicht te bieden op uw individuele situatie betreffende uw militaire dienstplicht. Uw verklaringen hierover zijn immers dermate vaag en oppervlakkig en bovendien tegenstrijdig met de algemene landeninformatie dat het CGVS niet in staat is om uw persoonlijke situatie dienaangaande in te schatten en dit element te beoordelen. Zo stelt u dat u nooit een militair boekje hebt gehad. Dit is bevreemdend, daar u ruim 22 jaar oud was toen u Syrië verliet en uit de algemene landeninformatie blijkt dat de Syrische militaire wet bepaalt dat wanneer een jongeman de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, hij tijdens de eerstvolgende ronde wordt opgeroepen zich te melden voor zijn dienstplicht. In de regel melden dienstplichtigen zich bij het kantoor in de plaats waar zij in de burgerlijke stand staan ingeschreven. In principe zijn alle Syrische mannen tussen 18 en 42 jaar verplicht in militaire dienst te gaan voor een periode van 18 tot 21 maanden, afhankelijk van hun opleidingsniveau. U gevraagd naar de redenen waarom u op uw achttiende geen militair boekje hebt verkregen, stelt u het niet te weten en stelt u simpelweg dat u uw militair boekje niet hebt afgehaald. U gevraagd waarom u het niet hebt afgehaald, stelt u geen antwoord te hebben op deze vraag (CGVS II, pp. 3-4). Uw vage verklaringen kunnen in zijn geheel niet overtuigen. Uw blote bewering dat u normaliter op uw vijftiende een identiteitskaart had moeten aanvragen maar dat u hebt nagelaten om dit te doen omdat u schrik had dat u daarna uw militair boekje zou moeten afhaken en zou worden gemobiliseerd voor uw militaire dienstplicht, is evenzeer merkwaardig. Wanneer u er immers op wordt gewezen dat er op uw achttiende nog geen sprake was van een conflict in Syrië, en zich aldus de vraag stelt waarom u toen uw militaire dienstplicht niet wou volbrengen, antwoordt u dat er geen specifieke reden is waarom u niet naar het leger wou (CGVS II, pp. 4-5). Deze verklaringen zijn weinig overtuigend en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien dient vastgesteld dat het door u neergelegde paspoort (geldig van 11.08.2014 tot 10.08.2020) zes jaar geldig is, en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uit landeninformatie blijkt immers dat paspoorten die werden uitgegeven in Syrië gewoonlijk zes jaar geldig zijn maar dat mannen die hun militaire dienstplicht nog moeten vervullen een paspoort krijgen voor de duur van maximum twee jaar. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat het aan het CGVS is om dit te interpreteren (CGVS II, p. 5). In dit verband wil het CGVS benadrukken dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot deze

elementen. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals blijkt uit het voorgaande, komt u echter geenszins tegemoet aan deze plicht tot medewerking die op u rust. Het CGVS benadrukt dat u hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat u door uw houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar uw individuele situatie betreffende uw militaire dienstplicht en een eventuele gegronde vrees voor vervolging die u mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat u mogelijk zou lopen.”

Verzoeker laat voorgaande motieven volledig ongemoeid zodat deze pertinente en draagkrachtige bevindingen, die steun vinden in het administratief dossier en de bijgevoegde landeninformatie, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker betwist noch weerlegt evenmin volgende motivering:

“Daarnaast dient vastgesteld dat uw verklaringen over uw illegaal vertrek uit Syrië evenmin kunnen overtuigen. U wordt verschillende keren uitgenodigd om zo concreet en gedetailleerd mogelijk uit te leggen hoe u erin bent geslaagd om illegaal de grens over te steken, maar uw verklaringen blijven dusdanig aan de vlakte dat zij afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid. Zo stelt u dat u op 5 à 10 kilometer van de grens woont waardoor u de regio goed kende en dat de grenswachters u daar ook kenden. U verschillende keren gevraagd om te verduidelijken hoe u er precies in geslaagd bent om illegaal de oversteek te maken, herhaalt u dat u de grens kent en voegt u eraan toe dat u via de achterzijde bent gegaan. U gevraagd hoe komt dat de grenswachters u niet hebben opgemerkt, dient u het antwoord schuldig te blijven. U gevraagd welke stappen u heeft ondernomen om niet te worden gezien, stelt u dat u niets gedaan hebt en herhaalt u dat u het grensgebied heel goed kent. U daarop gevraagd wat u hebt gedaan om niet opgemerkt te worden aan de Libanese kant van de grens, stelt u dat u niets gedaan heeft (CGVS II, pp. 5-6). Deze antwoorden zijn dusdanig algemeen en vaag en wekken de indruk dat u niet de waarheid wilt zeggen over uw reisweg.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer kan verzoeker voorgaande correcte overwegingen niet in een ander daglicht stellen.

De Raad treedt ten slotte de commissaris-generaal bij in de vaststelling dat verzoeker pas in november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend terwijl hij in de loop van 2018 in België is toegekomen. Gevraagd naar de reden waarom hij zolang heeft gewacht, stelde verzoeker dat hij eigenlijk geen asiel wilde aanvragen doch wilde terugkeren naar Marokko vanwege zijn relatieproblemen, maar dat zijn ouders hem hebben overtuigd om toch een verzoek in te dienen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 9). De commissaris-generaal merkt terecht op dat dit bezwaarlijk ernstig te noemen is en dat verzoekers houding afbreuk doet aan zijn nood aan bescherming.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst of kort daarna, wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en dit verzoek ook zou volbrengen teneinde zo snel mogelijk aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Verzoeker brengt geenszins concrete argumenten bij die het voorgaande kunnen ombuigen.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging om de voorgaande pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Het door verzoeker initieel neergelegd Syrisch paspoort doet geen afbreuk aan het voorgaande. De commissaris-generaal heeft dienaangaande terecht gesteld dat dit betrekking heeft op verzoekers identiteit die niet ter discussie staat.

2.3.4.2. De Raad stipt volledigheidshalve aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van de Dom-bevolkingsgroep waartoe verzoeker behoort.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze etnische minderheid noch in de Country Guidance van februari 2023 noch in het Nederlands Ambtsbericht van mei 2022 wordt aangeduid als zijnde een (mogelijke) risicogroep.

In de beschikbare landeninformatie kan verder worden gelezen dat de situatie van leden van religieuze en etnische minderheidsgroepen regionaal verschilt en in het bijzonder afhangt van de actoren die de regio beheersen, hun opvattingen en percepties ten aanzien van leden van andere religieuze en etnische

minderheidsgroepen, en de specifieke conflictontwikkelingen in deze gebieden (UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 151). Het louter behoren tot de Dom-bevolkingsgroep is aldus hoe dan ook op zich onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker, die geenszins gewag heeft gemaakt van enige vrees wegens zijn etnie, brengt geen individuele omstandigheden bij die in dit verband duiden op een vervolgingsrisico of risico op ernstige schade.

2.3.4.3. Uit een lezing van alle beschikbare landeninformatie blijkt dat het feit het land te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië (EUAA, *Country Guidance Syria* van februari 2023, p. 51-53; EUAA “*Syria: Targeting of individuals*” september 2022, p. 31; EASO “*Syria Situation of returnees from abroad*”, juni 2021, p.1-22; Algemeen Ambtsbericht Syrië, mei 2022, p. 83-85; UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 112-115).

Hoewel het Syrische Ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2019 een circulaire heeft uitgevaardigd waarbij de bestraffing van illegaal vertrek door middel van gevangenisstraf en/of boetes, die voorheen van kracht was, wordt opgeheven, moeten Syriërs die hun land illegaal hebben verlaten, dit is zonder ‘exit stamp’, zich nog wel melden bij de (lokale) politie of veiligheidsdiensten waar ze zullen worden ondervraagd over de redenen waarom zij Syrië hebben verlaten en hun activiteiten in het buitenland, hetgeen kan leiden tot dagvaardingen, ondervraging en/of arrestatie en detentie.

Verder moeten Syriërs bij terugkeer twee procedures doorlopen. Beide procedures worden geleid door de Syrische inlichtingendienst en bestaan uit een “security clearance” en een “status settlement”. Het onderscheid tussen beide procedures is niet helder noch is er sprake van een eenduidig proces dat garanties biedt voor een veilige terugkeer.

Het verkrijgen van een veiligheidsmachtiging komt in wezen neer op een antecedentenonderzoek waarbij wordt nagegaan of de betrokkene gekend is wegens deelname aan protesten, kritiek op de regering of het opnemen van wapens tegen de regering. Als onderdeel van het terugkeerproces wordt van veel terugkeerders vereist dat zij een vorm van individuele verzoening met de Syrische overheden aangaan. Dit verzoeningsproces houdt in dat de terugkeerder persoonlijke informatie aan de regering moet verstrekken, zoals over het verleden van zijn familieleden of zijn sociale media-accounts.

Bij de grensovergangen zijn verschillende instanties die controles uitvoeren. De soort en aard daarvan kunnen per grensovergang verschillen, afhankelijk van de locatie, de datum, de ambtenaren van dienst en de omstandigheden van de terugkerende Syriër, bijvoorbeeld of deze destijds illegaal het land verlaten heeft. Voor zover bekend zijn deze factoren bepalend voor hoe men in de praktijk behandeld wordt, en niet zozeer de etniciteit of religie.

Volgens één bron zijn er geen gevolgen bekend wegens het indienen van een beschermingsverzoek in het buitenland noch is er informatie voorhanden dat dergelijke verzoekers specifiek worden gestraft bij terugkeer. Dezelfde bron stelt dat terugkeerders die niet waren betrokken bij de oppositie en Syrië alleen vanwege de oorlog hebben verlaten bij terugkeer meestal geen problemen ondervinden, tenzij iemand tijdens hun afwezigheid bij de autoriteiten had aangegeven dat zij bijvoorbeeld waren betrokken bij activiteiten tegen de Syrische regering.

Andere bronnen maken evenwel melding van personen die bij terugkeer vervolging ondervonden omdat zij Syrië illegaal hadden verlaten, omdat zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland of vanwege hun gebied van herkomst. Tevens zijn er meldingen dat terugkeerders, onder wie personen die voorafgaand aan hun terugkeer een individuele verzoening met de Syrische autoriteiten hadden gesloten, werden onderworpen aan mensenrechtenschendingen door de Syrische autoriteiten. Deze verzoeningsprocedure biedt zodoende geen garantie voor een probleemloze terugkeer. Verder blijkt dat de Syrische autoriteiten om meerdere redenen een specifieke terugkeerder kunnen viseren. Zo zijn er meldingen van arrestaties van terugkeerders wegens algemene beschuldigingen van ‘terrorisme’, vaak gebaseerd op de bewering dat een familielid banden heeft met de politieke/gewapende oppositie, omdat de terugkeerder afkomstig is van een gebied dat eerder in handen was van de oppositie, of omwille van hun beweerde deelname aan protesten en oppositiebewegingen in de begindagen van de opstand in Syrië of vanwege vermeende kritiek op Syrië. Bij de meeste terugkeerders zal sprake zijn van verschillende redenen waarom zij destijds vertrokken waren, waardoor er dus verschillende redenen kunnen zijn waarom ze bij terugkeer verdacht zijn, waarbij ook het eerdere vertrek als een indicatie voor oppositie of dissidentie kan worden beschouwd.

In sommige gevallen kan de behandeling waaraan terugkeerders worden blootgesteld zo ernstig zijn dat het neerkomt op vervolging indien daarbij een verband met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in het Vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld. In gevallen waarin geen nexus kan worden aange-

toond, kunnen de implicaties van het verlaten van Syrië een relevante overweging zijn met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus. Deze implicaties moeten ook in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bereidheid van de Syrische autoriteiten om bescherming te verlenen en bij de beoordeling van het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is en dat de nodige voorzichtigheid geboden is.

In casu maakt verzoeker in deze stand van zaken evenwel niet aannemelijk dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat wegens het enkele feit dat hij Syrië verlaten heeft, nu hij niet tegemoet komt aan zijn medewerkingsplicht.

Hierbij stipt de Raad vooreerst aan dat verzoeker geheel nalaat een duidelijk zicht te bieden op zijn individuele situatie betreffende zijn militaire dienstplicht alsook op zijn al dan niet illegaal vertrek uit Syrië (cf. supra punt 2.3.4.1).

Verder bemerkt de Raad dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij in Syrië zou hebben gekend. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat behalve de oorlog er geen andere redenen voorhanden zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Syrië (eerste persoonlijk onderhoud, p. 14) en gaf tevens uitdrukkelijk aan als volwassene nooit problemen met de autoriteiten te hebben gekend in Syrië (tweede persoonlijk onderhoud, p. 11).

Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde politiek niet actief te zijn of te zijn geweest (Vragenlijst van 29 januari 2020, vraag 3.3; eerste persoonlijk onderhoud, p. 7).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de individuele omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken, oordeelt de Raad dat er in hoofd van verzoeker geen elementen kunnen waargenomen worden die wijzen op een risico op vervolging of op ernstige schade louter omdat hij Syrië heeft verlaten.

2.3.4.4. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift, verwijzend naar en citerend uit algemene rapporten, aanhaalt dat er in Syrië een humanitaire crisis woedt, dient te worden gewezen op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. Uit een samenlezing met de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt verder duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie kan aldus niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vallen. De omstandigheid dat verzoeker omwille van de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Syrië het risico loopt om niet in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Syrië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Hierbij dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat verzoeker, die de nodige zelfstandigheid en ondernemingszin aan de dag legde door zelf zijn vertrek te regelen en via verschillende landen tot in België te reizen, geen gewag maakt van enig gezondheidsprobleem en tevens reeds werkervaring heeft opgedaan in de landbouw en als arbeider (Verklaring DVZ van 29 januari 2020, p.7, 13-14; tweede persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 9-10). Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, die zich louter beperkt tot een verwijzing naar algemene informatie, doch nalaat in te gaan op zijn persoonlijke situatie, indien hij zou terugkeren naar Syrië zou terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïsoleerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Syrië zou hebben gekend. Hierbij kan worden herhaald dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat, behalve de oorlog, er geen andere redenen zijn voorhanden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Syrië (eerste persoonlijk onderhoud, p. 14)

en verder uitdrukkelijk aangaf als volwassene nooit problemen met de autoriteiten te hebben gekend in Syrië (tweede persoonlijk onderhoud, p. 11).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dat hij geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in Syrië aannemelijk maakt.

Uit voorgaande vaststellingen kan worden besloten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele

persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Syria*" van EUAA van februari 2023 in acht genomen. In deze *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) het aantal burgerslachtoffers;
- (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

2.3.5.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt wat volgt.

In de loop van het Syrisch gewapend conflict, dat ontstond als een burgeropstand tegen de regering, geïnspireerd door de Arabische Lente in 2011, is Syrië het toneel geworden van een reeks elkaar doorkruisende conflicten, waarbij zowel een resem aan interne als internationale actoren betrokken waren. Het geweld tussen de Syrische regering en de oppositie, de inspanningen van een door de VS geleide coalitie om ISIL te verslaan en de militaire operaties van Turkse troepen tegen Syrische Koerden, vormden de kern van het Syrisch conflict. Complexe allianties, verschuivende loyaliteiten, rivaliteiten en tegenstrijdige belangen tussen de betrokken actoren blijven het machtsevenwicht beïnvloeden en de onzekerheid in de hand werken.

De onafhankelijke internationale onderzoekscommissie van de Verenigde Naties inzake de Syrische Arabische Republiek (UNCOI) heeft in februari 2022 vastgesteld dat vijf buitenlandse militaire strijdkrachten – waaronder Iran, Israël, Rusland, Turkije en de Verenigde Staten van Amerika – evenals niet-statelijke gewapende groeperingen en door de VN aangewezen terroristische groeperingen actief blijven in Syrië (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 17).

Tijdens de periode 2018-2020 slaagde de Syrische regering erin om de controle te hernemen over grote delen van Syrië, wat een impact heeft gehad op de veiligheidssituatie in het land, niettegenstaande er nog burgerslachtoffers (zijn) blijven vallen (UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 13 en 41).

In september 2021 publiceerde de VN het eerste cijfer m.b.t. slachtoffers sinds 2014. Tussen maart 2011 en maart 2021 werden 350 209 doden geïdentificeerd. Dit cijfer omvatte 27 126 kinderen. Van het totale dodental werden 143 350, of 40,9 %, geïdentificeerd als burgerdoden. Momenteel stellen de meeste internationale deskundigen dat het totale aantal dodelijke slachtoffers in Syrië sinds het uitbreken van de oorlog in 2011 ergens rond de 500 000 of hoger ligt, maar geven hierbij aan dat dit zeer ruwe schattingen zijn. Volgens *Syrian Observatory for Human Rights* (SOHR) lag het totale dodental tussen maart 2011 en mei 2021 op 606 000, waarvan de organisatie zelf ongeveer 495 000 dodelijke slachtoffers had gedocumenteerd. In het jaar 2021 registreerde SOHR 3 746 dodelijke slachtoffers, waaronder 1 505 burgers, het laagste jaarlijkse dodental sinds het begin van het conflict in 2011 (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 59-60)

Volgens de non-profit organisatie *Action on Armed Violence* (AOAV), die wereldwijd slachtoffers van explosieve wapens registreert, is de omvang van het explosieve geweld in Syrië in 2021 verder afgenomen, ook al bleef Syrië, voor het tweede jaar op rij, het op één na zwaarst getroffen land wereldwijd. De gegevens voor 2021 lieten een daling zien van 33% in het aantal burgerslachtoffers (van 3 013 in 2020 naar 2 016 in 2021) (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 52).

Volgens ACLED werden er tussen 1 april 2021 en 1 augustus 2022 in Syrië 12 194 veiligheidsincidenten geregistreerd: 2 345 werden gecodeerd als gevechten, 7 466 als explosies/geweld op afstand, en 2 383 als geweld tegen burgers. De meeste veiligheidsincidenten werden geregistreerd in de provincies Aleppo (2 776), Idlib (2 253) en Hasaka (1 671). De laagste aantallen veiligheidsincidenten werden geregistreerd in de provincies Quneitra (58), Damascus (21) en Tartous (6) (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 57).

De UNHCR schatte dat het conflict tegen juni 2022 ongeveer 5,6 miljoen Syrische vluchtelingen uit het land had verdreven. Eind 2021 verbleven 6,7 miljoen Syriërs als ontheemden in eigen land waarbij ongeveer 80 % van de ontheemde huishoudens ten minste vier jaar in ontheemding leefde. In 2020 en 2021 werd een algemene daling van het aantal grootschalige ontheemden waargenomen als gevolg van een algemene afname van het geweld (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 63). Dezelfde trend zette zich voort in 2022 nu UNOCHA tussen januari 2022 en april 2022 nog een totaal van 62 300 ontheemden waarnam doorheen heel Syrië en in mei het aantal op 15 975 kwam te liggen, waarvan 81% in de provincies Idlib en Aleppo (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 65).

Wat betreft de spontane terugkeer van intern ontheemden in 2021, registreerde UNOCHA er in totaal 169 000, met het grootste aantal in de provincies van Idlib, Aleppo, het landelijke Damascus en met het laagste aantal terugkerende intern ontheemden in Sweida, Tartous en Latakia (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 65).

Anno 2022 kan het Syrische grondgebied worden verdeeld in vijf geografische zones: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, gesteund door Rusland en Iran, (ii) een gebied in het noorden van het land onder controle van Turkije en de met Turkije geassocieerde Syrische rebellen, (iii) een gebied in het noordoosten van het land onder controle van de Koerdische PYD/SDF, gesteund door westerse landen, (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land en (v) het woestijngebied rond de grensovergang bij Tanf in het oosten van Syrië, dat door de VS en een rebellenmilitie wordt gecontroleerd.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat het aantal incidenten in Syrië sedert de tweede helft van 2018 is afgenomen, dat die trend zich verder heeft doorgezet in de daaropvolgende jaren en dat de omvang van het geweld, de mate van willekeurig geweld en de gevolgen van het conflict in Syrië naargelang de regio sterk verschillen. Wegens de grote verschillen tussen de regio's is het belangrijk om niet alleen rekening te houden met de huidige situatie in Syrië in het algemeen, maar ook met verzoekers daadwerkelijke bestemming. Dit wordt ook bevestigd in de *Country Guidance Syria* van EUAA van februari 2023.

2.3.5.3. Inzake verzoekers daadwerkelijke bestemming bij terugkeer naar Syrië, stipt de Raad samen met de commissaris-generaal aan dat uit zijn verklaringen blijkt dat, hoewel hij werd ingeschreven in het bevolkingsregister van Homs, verzoeker vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Syrië steeds in de provincie Tartous heeft gewoond (eerste persoonlijk onderhoud, p. 11, 17-18).

In casu dient aldus de veiligheidssituatie in de provincie Tartous te worden beoordeeld, gezien verzoeker voor zijn komst naar België aldaar dermate verankerd was dat Tartous de facto als zijn herkomstregio in aanmerking moet worden genomen en zodoende kan worden aangenomen dat dit zijn daadwerkelijke bestemming vormt.

Uit de landeninformatie blijkt dat de provincie Tartous tijdens het conflict grotendeels onder controle bleef van de Syrische regering en wordt beschouwd als een "bolwerk van het regime" en "een eiland van stabiliteit". Momenteel controleren de Syrische veiligheidstroepen en geaffilieerde milities de hele provincie. Daarnaast is er een sterke militaire aanwezigheid van Rusland en zijn er in de provincie verscheidene aan Iran gelieerde beveiligingsbedrijven en Iraanse milities actief. In de provincie Tartous zijn geen gewapende oppositiegroepen aanwezig (EUAA, *Country Guidance Syria* van februari 2023, p. 171).

Tijdens de verslagperiode (1 april 2021 – 31 juli 2022) heeft ACLED in de provincie Tartous 6 veiligheidsincidenten geregistreerd, waarvan 3 gecodeerd als explosies/geweld op afstand, 2 geweldsincidenten tegen burgers en 1 als gevecht. In de periode van 1 augustus tot 31 oktober 2022 werden 3 veiligheidsincidenten geregistreerd in Tartous. De veiligheidsincidenten werden geregistreerd in Banyas, Safita en de districten van Tartous-stad. Wat betreft de aard van het geweld kan worden opgemerkt dat er twee Israëlische luchtaanvallen gedocumenteerd werden: één in november 2021 op een Iraanse wapenopslagplaats in de stad Tartous en een andere in juli 2021 op door de Libanese Hezbollah gebruikte

boerderij ten zuiden van de stad Tartous (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 127). Bij die tweede aanval raakten twee burgers gewond.

Het “*Syrian Network of Human Rights*” (SNHR), de voornaamste bron voor wat betreft vaststellingen van burgerslachtoffers in Syrië, registreerde in 2021 geen dodelijke burgerslachtoffers en er werden evenmin dodelijke burgerslachtoffers gerapporteerd in de periode tussen april 2021 en oktober 2022 (EUAA, *Syria Security Situation*, september 2022, p. 128; EUAA, *Country Guidance Syria* van februari 2023, p. 172).

De provincie Tartous is bijgevolg de provincie die het minst wordt getroffen door veiligheidsincidenten en kan, in vergelijking met de andere provincies, als een veilig gebied worden beschouwd.

Ten slotte blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's zijn ontvlucht.

De Raad stelt vast dat voor de provincie Tartous geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Syrië* van februari 2023 (p. 172).

Verzoeker brengt geenszins informatie aan die de conclusie kan weerleggen dat er actueel voor burgers in de provincie Tartous geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt de Raad wat betreft de provincie Homs, de plaats waar verzoeker werd geregistreerd in het bevolkingsregister, nog op dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het willekeurig geweld in de provincie Homs een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar dit grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Syrië* van februari 2023 (p. 156).

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, wat betreft de provincie Homs de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld aldaar in Syrië voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*” niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof van Justitie, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het is daarbij niet noodzakelijk dat deze verzoeker aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Meer concrete voorbeelden van relevante persoonlijke omstandigheden zijn onder meer, de leeftijd, gender, gezondheidstoestand of handicap met inbegrip van geestelijke gezondheidsproblemen, economische situatie, de kennis van het herkomstgebied, het beroep, enz. (EUAA, *Country Guidance Syria* van februari 2023, p. 173-174).

Verzoeker toont echter geenszins persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn in casu geen elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Hierbij dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat verzoeker, die de nodige zelfstandigheid en ondernemingszin aan de dag legde door zelf zijn vertrek te regelen en via verschillende landen tot België te reizen, geen gewag maakt van enig gezondheidsprobleem en tevens reeds werkervaring heeft

opgedaan in de landbouw en als arbeider (Verklaring DVZ van 29 januari 2020, p.7, 13-14; tweede persoonlijk onderhoud, p. 5, p. 9-10).

Verzoekers betoog dat de in de bestreden beslissing aangehaalde landeninformatie ruim zes maanden oud is, kan geen afbreuk doen aan voormelde analyse die immers is gebaseerd op geactualiseerde objectieve landeninformatie zoals bijgebracht door verweerder in de aanvullende nota's van 9 november 2022 en 7 maart 2023.

Verzoeker brengt met zijn loutere verwijzing naar informatie van januari en februari 2022 omtrent de algemene veiligheidssituatie en humanitaire situatie in Syrië geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse op grond van recente landeninformatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie inzake de provincies Tartous en Homs kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,
dhr. K. POLLET,
mevr. H. CALIKOGLU,
dhr. T. LEYSEN

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES